

Je dormais - je goûtais au soleil.
Amelia Rosselli

Votre rétine est reine ce matin
Des flocons retardataires flottent insolents au-dessus de
la langue
En des épanchements de joie soudaine vous servez le
thé dans un service déjà vu suranné
Flopées de corbeaux qui se réincarnent des vents avec
des pointes indéchiffrables les suivent par les crêtes les
creux de la nuit

Derrière une lune miroitant encore des images d'hiver le
soleil recommence à tout faire sécher

des chrysalides blanches chiffonnées et poussées en
boule au pied de l'avenue sale. Des pigeons roucouleurs
claudent tracassés sur les bandes des traverses
piétonnières blanc cassé perdent la carte piconsent au
fond des lézardes ne saisissent plus rien. La un
adolescent surgissant du berceau de l'enfance saute d'un
bourgeon à un bouton de fleur comme au printemps sitôt
soulevé le couvercle du froid revient en force l'enfant
prodigue.

Я був у сні – я сонце смакував
Амелія Росселлі

Величаю вашу сітківку королевою нині вранці
Сніжинки запізнїлі срібляться зухвало над
язиком
У сплеску неочікуваного щастя подаєте чай у
знайомому мені старомодному сервізі
Зграї ворон що обертаються вітрами з
нерозбірливими шипами пильнують їх гірськими
хвилями нічної порожнечі
Заховавшись за місяцем саяні досі відображення
зими сонце знову береться за своє і все осушує

білі лялечки куйовдяться в клубок біля краю
брудної алеї. Голуби воркотять та кульгають
турбуючи перекладини білих пішохідних шляхів та
гублячи вказівник клюкаючи до глибини щілин нічого
більше не беручи. Із дитячої колиски там постає юнак
цибає з брунечки на бруньку квітки ніби весною як
тільки від холоду похитнули віко з новою силою
вертається блудний син.

